

Cvetka Lipuš

PROSI VEŠČO ZA PLES

I

Koraki vegajo
 med sprevodom verej
 in ždečimi križi.
 Skale se pod
 stopinjami
 odkrhavajo,
 zemlja se
 zbije v stok.
 Na obrobku
 vzcveti dlan
 in se oklene
 zapestja.

II

Burja krtači
 strehe, vogali
 po mestnem ozidju.
 Obzorje strmoglavi
 v mrežo oblakov,
 ognjeno razpara
 očesno mreno.
 Blebetavo bitje
 zbeži v zatišje
 in zahrepeni po
 vražnem obesku.

III

Ko se prevesi dan
 si v onkrajskem

prizidku natovori
nebo bekovnjače sna.
Povsem zatreskano
jih odnese svoji
zemeljski zaročenki
v dar. Zaman čaka
oko na temno blago.

IV

Greben skotali
v globočino
kamnito kepo.
Vrtoglava hitrost
jo razžene
v peščen ognjemet
nad spečo goščavo.
Ko se povrne
v zemeljski oklep,
se gošči zasanja
o topotanju kavalkade
nočnih obsen.

V

Nago pobočje
brazgotinijo štori.
Spomeniki
starih ran
molčijo v nebo,
čakajoč onstranske
pozabe. V smolnato
tihoto privihra
veter, pozdravi
drevesa in se
izogne ohlodju.

VI

Na slemenu strehe
se nastani strah.
Neslišno ponikne
v ostrešje,
v razpoke zidovja.

Tramovje v ognjenici
groze skrči
leseno mišičevje,
bolestno zastoče.
V notranjosti nekdo
zaprosi za nežen odhod.

VII

Kamnito mesto
zoži okna v reže,
zveže ceste v vozle.
Obokana vrata
stopijo kljuge
in ključ v pečat.
Preplašena glava
se v barvarnici samote
speča s spominom
in skoti domotožje.